

det meningen? Vidste kulturministeren, at Jørgen Kleener rent faktisk sendte den videre til generaldirektøren for Danmarks Radio? Og hvis ministeren vidste det, reagerede han så? Hvad var reaktionen, hvis ministeren vidste det?

Kulturministeren (Brian Mikkelsen):

Der var en løbende dialog, også på forskellige platforme, imellem bestyrelsesformanden og mig, og det er klart, at det var en privat dialog imellem bestyrelsesformanden og mig, fordi jeg passede mit arbejde, og fordi bestyrelsesformanden efterlyste reaktioner fra mig på forskellige ting, der blev diskuteret. Nu var det ikke så ofte, vil jeg så sige. Der var en meget hed diskussion i 2003, fordi der på det tidspunkt var meget debat i aviserne om DR's dækning af Irakkrigen. Man kunne åbne en avis og se, hvad de forskellige reaktioner var på forskellige ting.

Jeg fandt først ud af i onsdags, at den mail var sendt videre. Fint for mig, det giver jo en god demokratisk debat. Jeg synes, det er en sund debat om, hvad rammerne er for DR. Og min holdning og regeringens holdning er krystalklar. Det er fuldstændig normalt – i går, i dag og i morgen – at der er en dialog imellem en minister og en bestyrelsesformand.

Kl. 15.55

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Hvis kulturministeren havde vidst, at Jørgen Kleener sendte mailen videre til den programansvarlige i Danmarks Radio, så er det jo et udtryk for, at regeringen lægger direkte politisk pres på redaktionen i Danmarks Radio. Så jeg vil gerne spørge: Hvis ministeren havde vidst, at bestyrelsesformanden sendte mailen videre, hvad ville ministeren så have gjort – fyret formanden eller hvad?

Kulturministeren (Brian Mikkelsen):

Det er et hypotetisk tilfælde, for jeg var ikke i dialog med Christian Nissen om de her ting. Det, jeg var i dialog med formanden om, var, at han havde bedt mig om at give en orientering om, hvad vi mente om forskellige ting. Det var der forskellige holdninger til. Vi var ikke et kollegium, som havde én mening, men vi har lige så vel som alle andre ytringsfrihed i debatten.

Hvis man åbnede aviserne i marts-april måned 2003, så ville jeg gætte på, at man i en hvilken som helst avis kunne se en hulens masse ytringer om, hvad der blev sendt i DR på det

tidspunkt. Nogle mente, man var meget objektiv; nogle mente, man var meget ensidig til fordel for Saddam Hussein; nogle mente, man var for amerikanervenlig. Der var mange meninger om det, det var der selvfølgelig også blandt ministrene på det tidspunkt, og det var den reaktion, som formanden efterlyste. Den fik han på samme måde, som når man åbner en avis.

Det var den dialog, jeg havde med ham. Jeg havde ikke nogen dialog med den administrerende direktør om de ting.

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):

Så er der to medspørgere. Først er det hr. Simon Emil Ammitzbøll, værsgo.

Simon Emil Ammitzbøll (RV):

Jeg forstår godt fru Elsebeth Gerner Niensens frustration over svaret, for der bliver jo ikke rigtig svaret med hensyn til armslængdeprincippet. Vi har en e-mail fra kulturministeren til DR's daværende bestyrelsesformand, hvoraf det fremgår, at der var utilfredshed i regeringen med DR's dækning af Irakkrigen. Er det virkelig inden for armslængdeprincippet, at kulturministeren henvender sig til bestyrelsesformanden i et statsligt ejet medieselskab for at fortælle ham, at regeringen er utilfreds med dækningen?

Kulturministeren (Brian Mikkelsen):

Det er fuldstændig inden for armslængdeprincippet og respekten for journalistisk integritet. Det er tilladt for en hvilken som helst borger i det her land at være utilfreds med dækningen, også af DR.

Nu har der været nogle eksempler her det sidste halve år med Afghanistan sagen, med demonstrationsdækningen osv., hvor nogle har ytret sig i den forbindelse, og det er deres soleklare og fuldstændig legitime ret at ytre sig i den debat, lige så vel som det er en hvilken som helst ministers ret at mene, at en dækning er skæv eller afbalanceret i DR eller et hvilket som helst andet program eller et hvilket som helst andet medie.

Det har man selvfølgelig lov til at have en mening om, og det er det referat, som Jørgen Kleener – efter selv at have bedt om det – har fået. Så der er intet – intet – pres, intet som helst, der er ment som andet end en orientering om, hvad forskellige ministre havde af meninger på det tidspunkt, for 4 år siden.